

[Kirkeministeren.]

f. eks. stiftamtmanden, så at alle de menighedsrådsmedlemmer, der skulle deltage i valget, fik lejlighed til at komme sammen og i fællesskab drøfte emnerne, som man kunne tænke sig, og andre spørgsmål.

Endvidere vil i samme forbindelse blive taget op spørgsmålet om valgmenighedspræsters adgang til at stemme ved bispevalg og adgang dertil for repræsentanter for valgmenighederne. Når man har valgt at tage dette op i forbindelse med en ændring af bispevalgloven, hænger det sammen med, at sådan som loven om menighedsråd nu er formet i folketinget, har man begrænset valgmenighedernes adgang til at vælge repræsentanter til menighedsrådene. Det er ikke noget udfald mod valgmenighederne. Tanken med en sådan ændring kom netop indenfor udvalget fra de folk, der selv er medlemmer af valgmenigheder. Hensigten var at fjerne et irritationsmoment, som har udviklet sig ganske enkelte steder, hvor flere repræsentanter fra en valgmenighed kan være indvalgt i sognets menighedsråd og dèr dominere lidt rigeligt. Jeg tror, det er bedst, som det er formet nu. Det giver klare linier. Det fjerner et vist spændingsmoment.

På forskellige andre områder har der været tale om en klargøring og en ajourføring.

Det, som jeg vil kalde de tre hovedpunkter i lovforslaget, er for det første spørgsmålet om valgretsalderen, for det andet spørgsmålet om tilmeldingspligtens bortfald og for det tredje ændrede indstillingsregler med hensyn til præsterne. Det første spørgsmål er, som det vil være ærede medlemmer bekendt, blevet løst gennem den aftale, der fandt sted mellem alle de demokratiske partier, og ved hvilken man enedes om 23 års valgretsalderen. I overensstemmelse hermed blev lovforslaget ændret, så der ikke er noget stridspunkt tilbage her. Hvad angår tilmeldingspligtens bortfald, bygger lovforslagets bestemmelser herom på den erkendelse, at den kirkelige garanti, man mente at have ved den personlige tilmelding til valglisterne, og som man har haft siden den første menighedsrådslov, er blevet så gennemhullet, at den intet reelt betyder. Det må være sådan, at de, der er medlemmer af folkekirken, og som betaler deres kirkeskat, også bliver opført på de kirkelige valglistes. Der har i det andet høje ting været et meget betydeligt

flertal for, at tilmeldingspligten skulle bortfalde.

Det tredje hovedpunkt og det, der voldte størst besvær, var det forslag, som jeg havde stillet om ændrede indstillingsregler, gående ud på, at hver tiende gang et præsteembede blev ledigt, skulle der gælde ganske særlige regler med hensyn til dets besættelse. Menighedsrådet skulle da ikke, som det er normalt, frit kunne vælge mellem alle ansøgere, men kun mellem tre eller måske fem navne ud af den skare, som havde meldt sig til ministeriet om forflyttelse. Jeg behøver næppe her at redegøre nærmere for den indstilling, jeg har til dette spørgsmål. Det har været diskuteret meget stærkt, også i pressen. Jeg har i den korte tid, jeg har været minister, kun halvandet år, set hvilken trang, der er til nye regler her. Det gælder først og fremmest hensynet til udlandspræsterne, hvis jeg må bruge det udtryk, skønt det også drejer sig om præster, der har haft embede på Færøerne og Grønland. Det gælder navnlig disse mennesker.

Mange af de folk, der tager ud på disse pladser til Grønland, til missionsmarkerne, som sømandspræster o. s. v., gør det, fordi de drives af et virkeligt kald. De føler det som et kald, mange af dem. Præsterne på Grønland, der går ind til en virksomhed, tit under livsfarlige forhold, gør en strålende indsats og bliver deroppe, oftest under yderst primitive forhold, lige til de er 50 år eller deromkring. Så ønsker de at komme hjem igen, oftest for famliens skyld, efter at de har gjort denne udmærkede gerning. Men det viser sig i masser af tilfælde at være meget, meget besværligt at få dem placeret i embeder, når de kommer hjem. Der er mange af disse præster, som har gået i lang tid, inden det er lykkedes dem at få embede, og mange af dem må tage imod underordnede embeder, der for dem i deres alder og med deres indsats er højst utilfredsstillende, bare for at komme i gang. Det burde ikke være sådan, at disse mennesker, der har gjort en så strålende indsats, skulle være distanceret derved. Tværtimod bør det være sådan, at det påskønnes fra det danske samfunds side, så de nærmest fik en favoriseret stilling, ikke som nu, at de er fuldstændig distanceret. Noget tilsvarende gælder mange af dem, der går ud på missionsmarkerne, og som her ar-